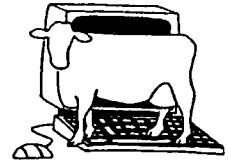

כלכלה וממשק

רפת כוללת

עופר קרול, 'החקלאית'

אותה חקלאות בעידן המודרני חורה והידקה את הקשר שבין הפרה לקרקע בכך, שבארצות רבות מכסת הייצור נקבעת לפי גודל השטח העומד לרשות הרפת לצורך פינוי הזבל.

החקלאות המסורתית וזאת המודרנית השכילו להבין את חשיבות מחזור הזרעים ואת מידת טיוב הקרקע שנותן הזבל האורגני הניתן בתבונה. וכך הופך מטריד הזבל שוב לחומר רב ערך ולא רק לחומר מזהם שצריך להיפטר ממנו וזה קשה, יקר וכמעט ללא פתרון.

פחות דשן כימי – פחות זיהום אויר; יותר זבל אורגני – קרקע יותר פוריה; יותר ייצור מספוא – יותר שטחים ירוקים וייצור חמצן חיוני; יותר ייצור מספוא (איכותי וללא הצמדה מזויפת למחיר הגרעינים) – פרה יותר יעילה, בריאה ופוריה.

רק סיפוח וצידוף של הרפת והמספוא ליחידה אחת יאפשר לרפת קיום הוגן והגדלה של כושר התחרות עם מוצרי החלב המיובאים. רק תיאום ושילוב אורגני בין הרפת למספוא יזיל את הוצאות הייצור ויעלה את ההכנסה של הענף המשותף. רק הקמה של מבנה ארגוני אחד בין הרפת למספוא יאפשר פתרון טוב, זול, נכון ואמיתי לזבל. נכון שהמוצע כאן שוחה נגד הזרם המקובל בישראל. נכון גם שהמוצע כאן הוא הכיוון המוביל והמקובל בכל העולם המודרני ואף זה שעדיין "לא התקדם".

השאלה אותה צריך לבחון היא זאת שנוגעת להמשך קיום המשק החקלאי והאם לא הגיע הזמן לעצור ולחזור ולהצטרף לזרם המוביל בעולם ולהקים מחדש ומתוך כוונה ורצון לטפח את החקלאות ולשמור על הקרקע את המערכת הארגונית המוצעת כאן.

רפת כוללת זה צו השעה ויפה שעה אחת קודם.

תכלית קיומם של בעלי-חיים מעלי-גרה היא לנצל חומרים שאין דרך אחרת לנצלם ולהפוך אותם למזון לבני האדם. אותו הדבר ובמילים אחרות: להפוך טינופת לנופת. התהליכים המתרחשים בכרס הם תהליכים בעלי משמעות עצומה שאין להם דמיון בטבע. אוכלוסיה אדירה של מיקרואורגניזמים תוקפת את חומרי הגלם שנאספים על ידי הבקר. החומר מתפרק וחוזר ונבנה מחדש בצורה ובמרקם הניתן לניצול בדרך היעילה והטובה ביותר על ידי הבקר.

גרעינים, שמנים ועוד חומרים אורגניים "פשוטים" יכולים, ואמנם גם משמשים את האדם באופן ישיר. עשבים וחומרים אורגניים "מרכבים" יכולים להיות מנוצלים כמעט אך ורק דרך התיווך של אוכלוסיית הכרס ו/או אז הם משמשים חומר גלם אידיאלי לייצור בשר וחלב דרך מעלה-הגרה.

החלבון הנוצר בכרס כחלבון מיקרוביאלי הוא החלבון בעל ההרכב הנכון והמותאם ביותר מכל חלבון אחר לכיסוי צורכי ההזנה של הפרה. מכאן קצרה הדרך להבנה, כי הדרך הנכונה והיעילה ביותר לייצור החלב והבשר היא דרך הכרס.

החקלאות המסורתית התבססה על מרעה. עם הצמצום בשטח והעליה בכושר הייצור של הבקר נעשה מעבר לגידולי מספוא. בתחילה ברעה ואחר כך בהגשה של מזון ירוק. לאחר מכן נעשה מעבר הכרחי לכיוון של שימורי מזון (תחמיץ וחציר) כדי להעביר מזון מעונות השפע לעונות המחסור.

החקלאות המודרנית כמעט בכל ארצות העולם נתה מודל מקצועי וכלכלי אשר בוחן את יעילות המספוא דרך תפוקת החלב והבשר.